

OPONENTSKÝ POSUDEK NA DISERTAČNÍ PRÁCI

Mgr. Petry Honsové

JIŘÍ HÁLEK A JIŘINA TŘEBICKÁ

K herectví činoherního klubu

Mgr. Petra Honsová si zvolila jedno z nejtěžších teatrologických témat pokud jde o metodickou stránku: portrét herecké osobnosti a analýzu její tvorby. Výsledek, který předložila v podobě své disertační práce prokazuje, že na tento úkol byla plně připravena svým doktorandským studiem na oboru scénická tvorby a teorie scénické tvorby. Disponuje dostatečnou a vyhovující zásobou teoretického vzdělání a pojmů, které ji umožňují přesvědčivě a argumentovaně na patřičné metodologické úrovni dosahovat cíl její disertační práce, kterým je řekněme pro stručnost obraz herectví dvou členů Činoherního klubu v nejslavnější éře tohoto divadla v letech 1965-72: Jiřího Hála a Jiřiny Třebické. Nejde tedy jen o pohled na dvě herecké osobnosti, ale také na divadelní soubor, jenž ve své době přispěl výrazně k rozvoji české činohry a stal se trvalou součástí dějin moderního českého divadla. Autorka práce tuto problematiku zná; tvoří trvale zásadní zázemí její disertační práce. Dokonce se dá říci, že je jejím východiskem, představuje totiž trvalé přítomné vědomí o tom, že herectví Jiřího Hála a Jiřiny Třebické spolutvořilo na jedné straně ansámblové herectví jistého typu, jímž se vyznačoval Činoherní klub a na straně druhé by bez příslušnosti k tomuto herectví pravděpodobně nedospělo k té podobě, již ve sledovaném údobí mělo. Asi by nepatřilo k oněm projevům a podobám českého herectví, které formovalo českou činohru jako jedinečný fenomén na rozhraní modernity a postmodernity a neopouštějící při tom klíčové, fundamentální principy herectví a dokonce i celého druhu divadla, jemuž se dostalo názvu činohra. Práce Petry Honsové tyto podstatné

historické souvislosti nijak markantně neakcentuje, ale je to vskutku trvalé východisko ke zkoumání oněch dvou zvolených herců Činoherního klubu jakož i trvalý rozhodující úhel pohledu na jejich tvorbu a její souvislosti.

Odtud také pramení její zkoumání tvůrčích principů obou herců jako spojení komediantského živlu a dramatického vidění, jež pokládá pro poetiku Činoherního klubu ve sledovaném údobí za určující. Se zevrubnou a rozsáhlou znalostí materiálu zkoumá jednotlivé postavy, jež oba herci v tomto souboru vytvořili jako výsledek důsledně a trvale uplatňovaného společného pojetí a chápání divadla tak i jako projev určitých osobních, často velmi intimních předpokladů, z nichž pak v kontextu doby roste to, co dnes nazýváme osobnostním herectvím. Jiří Hálek ani Jiřina Třebická nepatřili k hereckým hvězdám, jež se ze Smeček rozletěly svého času do filmu, televize i jiných divadelních souborů. Zůstávali především, hlavně a principiálně spojeni s inscenacemi Činoherního klubu, k jejichž kvalitě ovšem svými postavami vydatně přispívali. O to záslužnější a cennější je práce Mgr.Honsové, neboť seriózně, solidně s maximální faktografickou poctivostí a důkladností kreslí a analyzuje konkrétní postupy a podoby Činoherního klubu, které nejsou na první pohled tak patrné, ale o to více si zaslouží pozornosti. Je velice dobře, že byla tato práce napsána a že byla napsána v této poloze a s touto poctivou znalostí faktů a souvislostí.

Práci doporučuji k obhajobě.

prof.dr.Jan Císař,CSc.